Хорхе Луїс Борхес

Двоє царів і два лабіринти

Оповідають люди, гідні довіри (та Аллах знає краще), що в перші роки жив цар островів Вавілонії, який зібрав своїх будівничих та чародіїв і звелів їм збудувати лабіринт такий заплутаний і хитромудрий, щоб навіть найметкіші мужі уникали туди заходити, а коли входили, то щоб губилися там. Дія ця була обурлива, бо ж хаос і диво — справи підвладні богові, а не людям. Сплинув час, і в гості до нього прибув цар Аравії. Цар Вавілонії, аби насміятися з простоти свого гостя, схилив його увійти до лабіринту, де той і блукав присоромлений і розгублений, аж доки не запала ніч. Тоді вже він вдався з благанням до бога й віднайшов вихід. З вуст його не зірвалося жодної скарги, він сказав лише цареві Вавілонії, що в Аравії в нього ще ліпший лабіринт і що, з ласки божої, колись покаже його йому. Він повернувся до Аравії, зібрав своїх полководців та вождів і напав на Вавілонське царство з таким успіхом, що поруйнував палаци, забрав у полон і людей, і самого царя. Прив'язав його до спини в'ючного верблюда й повіз у пустелю, їхади вони три дні, а тоді він сказав бранцеві: "О царю часу й символе віку! У Вавілонії ти хотів згубити мене в лабіринті з бронзи та багатьма сходами, мурами та дверима; зараз всемогутній забажав, аби я показав тобі свій лабіринт без сходів, щоб ними дертися, без дверей, щоб долати їх, і без мурів, щоб стримували тебе".

Розв'язав бранця і лишив його серед пустелі, де той і помер з голоду й спраги.

Нехай славиться Невмирущий!